

Arrest

nr. 229 996 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters ouders die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 1 juni 2015, verklaren er zich op 2 juni 2015 een eerste maal vluchteling; hun verzoek om internationale bescherming werd op 14 oktober 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen. Bij 's Raads arrest nr. 164 566 van 22 maart 2016 werd het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal afgewezen.

1.2. Op 20 april 2016 verklaren verzoeksters ouders zich een tweede maal vluchteling. Op 31 januari 2017 werd hun verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen. Bij 's Raads arrest nr. 195 150 van 16 november 2017 werd het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal afgewezen.

1.3. Op 8 december 2017 verklaren verzoeksters ouders zich een derde maal vluchteling. Op 8 februari 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 206 076 van 27 juni 2018 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

1.4. Op 23 augustus 2018 verklaren verzoeksters ouders zich een vierde maal vluchteling. Op 30 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 219 392 van 2 april 2019 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

1.5. Op 5 december 2018 dienen de ouders van verzoeksters een verzoek om internationale bescherming in in naam van verzoeksters. Op 18 april 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeksters werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.6.1. Ten aanzien van Y.A. (hierna: eerste verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zouden afkomstig zijn uit Laghman. Je bent geboren op 16 maart 2016.

Op 2 juni 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw ouders verklaarden afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. In 2011 huwden zij, waarna zij in het dorp Charbagh, in het district Qarghayi, provincie Lagman verbleven tot augustus 2015. Ze verlieten toen Afghanistan omdat jouw moeder problemen kende met de taliban nadat ze op vraag van een ngo een school had opgericht in Charbagh. Jouw vader stelde geen persoonlijke problemen te hebben in Afghanistan. Voor dit verzoek werd op 14 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geen geloof gehecht aan de (recente) herkomst van jouw ouders uit Laghman en hun beweerde vluchtmotieven. Er werd eveneens gesteld dat jullie over een veilig verblijfsalternatief beschikten in Jalalabad. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). De RvV bevestigde de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) genomen beslissing op 22 maart 2016.

Op 20 april 2016 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 23 juni 2016 werden hun verzoeken in overweging genomen door het CGVS. Jouw ouders verklaarden dat ze tijdens hun eerste verzoek gelogen hadden over jullie reële verblijfssituatie voor jullie komst naar België en over jullie vluchtmotieven. Jouw vader verklaarde dat hij meer dan twintig jaar in Pakistan woonde nadat zijn vader als commandant van de Jamiat-partij en voordien van de Harakat-partij vermoord werd door zijn vijanden en zijn familie moest vluchten. Hij stelde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat deze vijanden zijn familie nog altijd met de dood bedreigden. Getuige hiervan de moord op zijn broer J. in 2010 in Jalalabad toen hij er voor zaken op bezoek was. Een vriend van de familie, M.H., werd eveneens vermoord door de taliban in Laghman. Jouw vader stelde verder dat hij in Pakistan altijd in de problemen kwam met de politie en vreesde bij terugkeer naar Pakistan dat de autoriteiten hem terug naar Afghanistan zouden sturen. Jouw moeder stelde dat de problemen die ze in Afghanistan gehad zou hebben, zoals aangehaald in haar eerste verzoek, verzonnen waren en dat ze bij terugkeer problemen vreest met de vijanden van jouw vader. Op 31 januari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun beweerde problemen in Afghanistan. Evenmin maakten zij hun beweerde lang en onafgebroken verblijf in Pakistan aannemelijk en boden zij zicht op de plaatsen waar ze verbleven voor hun komst naar België. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing op 28 maart 2017 bij de RvV. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 16 november 2017.

Op 8 december 2017 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden dit verzoek in te dienen omdat de RvV aangaf dat ze gelogen zouden hebben over het tijdstip van hun aankomst in België. Ze wensten hier aan toe te voegen dat ze niet meer exact wisten wanneer ze in Pakistan aankwamen, haalden aan dat ze analfabeten zijn en dat jouw vader zich baseerde op wat zijn moeder hem vertelde. Voorts haalde jouw vader zijn jeugdige leeftijd aan op het tijdstip van zijn verhuis naar Pakistan. Ze verklaarden bovendien te vrezen dat jouw grootmoeder en oom langs moederszijde Q.A., die volgens hun verklaringen nog in Pakistan verbleven, binnen afzienbare tijd zouden gerepatriëerd worden. Ze stelden tot slot vijanden te hebben in Afghanistan met banden bij de taliban en de overheid. Jouw moeder haalde aan wel in Kabul te kunnen wonen, maar stelde dat dit onmogelijk is voor jouw vader gezien zijn problemen. Op 23 januari 2018 besloot het CGVS hun derde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 8 februari 2018 dienden ze beroep in bij de RvV tegen deze beslissing. Dit beroep werd op 27 juni 2018 verworpen.

Op 23 augustus 2018 dienden jouw ouders een vierde verzoek in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw vader vroeg een werkvergunning zodat hij kon zorgen voor jullie familie en haalde aan dat jullie, de kinderen, momenteel niet naar school kunnen gaan. Verder verklaarde hij over veel grond en bezittingen te beschikken in Laghman maar dat hij daar niet kan terug keren. Hij verwees ook naar het leven van zijn broer en moeder, die in Pakistan verblijven en daar beledigd worden. Hij wierp op dat jullie noch naar Pakistan, noch naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van vijanden die wraak willen nemen en verklaarde zowel de autoriteiten als de taliban te vrezen. Hij gaf verder ook een vrees voor jullie, de kinderen, aan. Namelijk dat jonge meisjes verkracht zouden worden in Afghanistan. Ook in dit verband verwees hij naar de vrees voor zijn vijanden. Op 30 oktober 2018 besloot het CGVS hun vierde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 12 november 2018 dienden ze beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Op 2 april 2019 werd dit beroep verworpen.

Op 5 december 2018 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij vermelden zij dat jij niet terug kan naar Afghanistan omwille van de algemene situatie in Afghanistan, het feit dat daar geen onderwijs is, omdat meisjes daar gedood en ontvoerd zouden worden, omdat jouw vader vijanden heeft daar en omdat jullie daar uitgehuwelijkt zouden worden.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw ouders en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is.

De problemen die jullie zouden hebben in Afghanistan omwille van de vijandschap die jouw vader daar heeft (CGVS 18/21389D, p. 4, 10) werden reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS bij de vorige verzoeken van jouw ouders. De beslissingen van het CGVS werden bevestigd door de RvV en staan bijgevolg vast. Het louter herhalen van bovenstaande elementen tijdens jouw verzoek om internationale bescherming kan dan ook niets meer wijzigen aan deze beoordeling.

Jouw moeder verwees bovendien naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Hier moet nogmaals benadrukt worden dat jouw ouders in hun vorige verzoeken geen zicht gaven op hun reële verblijfssituatie voor hun vertrek naar België. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde regio van herkomst in Afghanistan noch aan hun langdurig en onafgebroken verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van hun vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over hun en daardoor dus ook de herkomst van hun kinderen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst.

Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017**, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018**, pag. 1-, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan, met betrekking tot de vraag of jij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet jij enig verband met jouw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Jij bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met jouw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over jouw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

Door de gebrekkige medewerking van jouw ouders op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar jij voor jouw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je jouw werkelijke streek van herkomst verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt jij bijgevolg niet aannemelijk dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over jouw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of jij afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor

de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat jouw verklaringen over jouw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat jij hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd in de verzoeken van jouw ouders. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jouw ouders afgelegde verklaringen en de door jouw ouders overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in zowel in hun als in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Kortom, gezien jouw ouders in hun vorige en dus ook jullie aanvragen (gezien jullie zich toen als minderjarigen op de annex van jullie ouder bevonden) geen zicht gaven op hun reële verblijfs situatie voor hun vertrek naar België, kan het CGVS ook in jullie hoofde om dezelfde reden niet besluiten dat er in jou hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Er werden geen elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie reële verblijfs situatie voor jullie vertrek naar België.

De overige feiten die jullie aanhalen zijn bovendien niet van dien aard dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en dus zouden kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Zo haalde jouw moeder aan dat er geen onderwijs voorhanden zou zijn voor jullie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd of er dan helemaal geen scholen zouden zijn, antwoordt zij van wel maar dat deze niet goed zouden zijn (CGVS 18/21389D, p. 4). Hierdoor geeft zij zelf aan dat jullie niet de toegang tot onderwijs zou ontzegd worden in Afghanistan, en beperkt zij zich tot een persoonlijke beoordeling van de kwaliteit van dit onderwijs. Dat dit onderwijs van een andere kwaliteit zou zijn dan het Belgische onderwijs, kan op zich geen reden zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Verder haalde jouw moeder aan dat meisjes verdoofd en ontvoerd worden op weg van en naar school (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd hoe zij dit weet, komt ze niet verder dan dat ze Afghaan is en natuurlijk op de hoogte is van de situatie daar (CGVS 18/21389D, p. 4). Hiermee beperkt ze zich tot een louter blote bewering die ze geenszins kan staven met enige concrete indicaties. Gevraagd of er enige reden is waarom jullie in Afghanistan persoonlijk gevisieerd zouden kunnen worden om ontvoerd te worden, verbinden jouw ouders dit aan de vijandschap die jullie vader had in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 11). Hierover moet worden beklemtoond dat de vorige verzoeken van jullie ouders door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in uw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Daarnaast werd door jouw ouders aangehaald dat jullie uitgehuwelijkt zouden kunnen worden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 10). Hierover moet ten eerste aangehaald worden dat jouw moeder deze vrees bij het CGVS niet eens spontaan vermeldde wanneer haar gevraagd werd naar wat ze allemaal vreesde voor haar kinderen in Afghanistan, maar pas aanhaalde wanneer gepraat werd over de huwelijken van haar en familieleden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat zij dit pas daar vermeldt, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Jouw moeder verklaart dat zij vreest dat jullie zouden uitgehuwelijkt worden gezien dit de cultuur is in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9). Volgens jouw vader zijn het de stammen die beslissen over dergelijke zaken in Afghanistan (Verklaring CGVS, vraag 5). Jouw moeder blijkt echter niet eens te weten van welke stam zij zelf of jouw vader afkomstig is (CGVS 18/21389D, p. 5). Dat zij hier niet van op de hoogte is, maakt het weinig waarschijnlijk dat de stammen een grote invloed hadden op haar leven in Afghanistan, wat het ook weinig aannemelijk maakt dat zij dit wel zouden hebben op dat van jullie in Afghanistan. Verder haalde jouw moeder aan dat het jouw vader zelf was, die haar uitkoos en destijds ten huwelijk vroeg (CGVS 18/21389D, p. 7). Ze vertelde dat het haar ouders waren die de uiteindelijke beslissing maakten en dat ze akkoord gingen omdat jouw vader een goede match voor haar zou geweest zijn. Indien zij

hierover een andere mening zouden gehad hebben, dan hadden ze zijn aanzoek geweigerd (CGVS 18/21389D, p. 8). Jouw moeder zou bovendien twee zussen hebben die nog steeds ongehuwd zijn, namelijk W. en B. (CGVS 18/21389D, p. 8). Reeds veel mensen zouden de hand komen vragen zijn van W., maar zij ging hier niet mee akkoord en de ook haar ouders niet, waardoor ze nog steeds vrijgezel is (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat deze tantes nog steeds single zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de druk die daar op jullie zou liggen om te huwen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder over zowel haar eigen huwelijk als de situatie van haar zussen dat het de ouders zijn die de doorslaggevend stem hebben bij het uithuwelijken van hun dochters. Hierdoor is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie gedwongen zouden worden te huwen in Afghanistan indien jullie ouders daar zelf niet mee akkoord zouden zijn. Wanneer jouw moeder hierop gewezen wordt, haar gevraagd wordt of jouw ouders hier dan niets zouden kunnen tegen in brengen indien zij dit niet zouden willen, stelt zij dat dit niet kan omdat deze mensen machtig zijn (CGVS 18/21389D, p. 10). Gevraagd over welke mensen zij het dan heeft, blijkt ze geen idee te hebben, waardoor ook deze uitspraak allesbehalve kan uitklaren om welke reden jullie ouders hierin niet de overmacht zouden hebben (CGVS 18/21389D, p. 10). Jouw vader verbindt het gedwongen huwelijk in jullie hoofde dan weer aan de vijandschap die hij had in Afghanistan, en die ertoe zou leiden dat jullie als bruid gegeven zouden worden aan de tegenpartij (CGVS 18/21389D, p. 10). Hier moet opnieuw beklemtoond worden dat het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in jouw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dan ook dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De opmerkingen die jullie ouders na het ontvangen van de kopie van de notities van jullie persoonlijk onderhoud indienden (zie administratief dossier, groene map), kunnen niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Zij spreken zich namelijk enkel uit over elementen die te maken hebben met de vijandschap die uw vader zou hebben in Afghanistan, en die zoals hierboven reeds meermaals aangehaald reeds in het verleden ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.6.2. Ten aanzien van Y.S. (hierna: tweede verzoekster):

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zouden afkomstig zijn uit Laghman. Je bent geboren op 19 september 2013.

Op 2 juni 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw ouders verklaarden afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. In 2011 huwden zij, waarna zij in het dorp Charbagh, in het district Qarghayi, provincie Lagman verbleven tot augustus 2015. Ze verlieten toen Afghanistan omdat jouw moeder problemen kende met de taliban nadat ze op vraag van een ngo een school had opgericht in Charbagh. Jouw vader stelde geen persoonlijke problemen te hebben in Afghanistan. Voor dit verzoek werd op 14 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geen geloof gehecht aan de (recente) herkomst van jouw ouders uit Laghman en hun beweerde vluchtmotieven. Er werd eveneens gesteld dat jullie over een veilig verblijfsalternatief beschikten in Jalalabad. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). De RvV bevestigde de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) genomen beslissing op 22 maart 2016.

Op 20 april 2016 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 23 juni 2016 werden hun verzoeken in overweging genomen door het CGVS. Jouw ouders verklaarden dat ze tijdens hun eerste verzoek gelogen hadden over jullie reële verblijfssituatie voor jullie komst naar België en over jullie vluchtmotieven. Jouw vader verklaarde dat hij meer dan twintig jaar in Pakistan woonde nadat zijn vader als commandant van de Jamiat-partij en voordien van de Harakat-partij vermoord werd door zijn vijanden en zijn familie moest vluchten. Hij

stelde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat deze vijanden zijn familie nog altijd met de dood bedreigden. Getuige hiervan de moord op zijn broer J. in 2010 in Jalalabad toen hij er voor zaken op bezoek was. Een vriend van de familie, M.H., werd eveneens vermoord door de taliban in Laghman. Jouw vader stelde verder dat hij in Pakistan altijd in de problemen kwam met de politie en vreesde bij terugkeer naar Pakistan dat de autoriteiten hem terug naar Afghanistan zouden sturen. Jouw moeder stelde dat de problemen die ze in Afghanistan gehad zou hebben, zoals aangehaald in haar eerste verzoek, verzonnen waren en dat ze bij terugkeer problemen vreest met de vijanden van jouw vader. Op 31 januari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun beweerde problemen in Afghanistan. Evenmin maakten zij hun beweerde lang en onafgebroken verblijf in Pakistan aannemelijk en boden zij zicht op de plaatsen waar ze verbleven voor hun komst naar België. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing op 28 maart 2017 bij de RvV. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 16 november 2017.

Op 8 december 2017 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden dit verzoek in te dienen omdat de RvV aangaf dat ze gelogen zouden hebben over het tijdstip van hun aankomst in België. Ze wensten hier aan toe te voegen dat ze niet meer exact wisten wanneer ze in Pakistan aankwamen, haalden aan dat ze analfabeten zijn en dat jouw vader zich baseerde op wat zijn moeder hem vertelde. Voorts haalde jouw vader zijn jeugdige leeftijd aan op het tijdstip van zijn verhuis naar Pakistan. Ze verklaarden bovendien te vrezen dat jouw grootmoeder en oom langs moederszijde Q.A., die volgens hun verklaringen nog in Pakistan verbleven, binnen afzienbare tijd zouden gerepatrieerd worden. Ze stelden tot slot vijanden te hebben in Afghanistan met banden bij de taliban en de overheid. Jouw moeder haalde aan wel in Kabul te kunnen wonen, maar stelde dat dit onmogelijk is voor jouw vader gezien zijn problemen. Op 23 januari 2018 besloot het CGVS hun derde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 8 februari 2018 dienden ze beroep in bij de RvV tegen deze beslissing. Dit beroep werd op 27 juni 2018 verworpen.

Op 23 augustus 2018 dienden jouw ouders een vierde verzoek in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw vader vroeg een werkvergunning zodat hij kon zorgen voor jullie familie en haalde aan dat jullie, de kinderen, momenteel niet naar school kunnen gaan. Verder verklaarde hij over veel grond en bezittingen te beschikken in Laghman maar dat hij daar niet kan terug keren. Hij verwees ook naar het leven van zijn broer en moeder, die in Pakistan verblijven en daar beledigd worden. Hij wierp op dat jullie noch naar Pakistan, noch naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van vijanden die wraak willen nemen en verklaarde zowel de autoriteiten als de taliban te vrezen. Hij gaf verder ook een vrees voor jullie, de kinderen, aan. Namelijk dat jonge meisjes verkracht zouden worden in Afghanistan. Ook in dit verband verwees hij naar de vrees voor zijn vijanden. Op 30 oktober 2018 besloot het CGVS hun vierde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 12 november 2018 dienden ze beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Op 2 april 2019 werd dit beroep verworpen.

Op 5 december 2018 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij vermelden zij dat jij niet terug kan naar Afghanistan omwille van de algemene situatie in Afghanistan, het feit dat daar geen onderwijs is, omdat meisjes daar gedood en ontvoerd zouden worden, omdat jouw vader vijanden heeft daar en omdat jullie daar uitgehuwelijkt zouden worden.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw ouders en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek

rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is.

De problemen die jullie zouden hebben in Afghanistan omwille van de vijandschap die jouw vader daar heeft (CGVS 18/21389D, p. 4, 10) werden reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS bij de vorige verzoeken van jouw ouders. De beslissingen van het CGVS werden bevestigd door de RvV en staan bijgevolg vast. Het louter herhalen van bovenstaande elementen tijdens jouw verzoek om internationale bescherming kan dan ook niets meer wijzigen aan deze beoordeling.

Jouw moeder verwees bovendien naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Hier moet nogmaals benadrukt worden dat jouw ouders in hun vorige verzoeken geen zicht gaven op hun reële verblijfssituatie voor hun vertrek naar België. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde regio van herkomst in Afghanistan noch aan hun langdurig en onafgebroken verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van hun vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over hun en daardoor dus ook de herkomst van hun kinderen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017**, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018**, pag. 1-, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan, met betrekking tot de vraag of jij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet jij enig verband met jouw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Jij bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met jouw

persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over jouw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

Door de gebrekkige medewerking van jouw ouders op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar jij voor jouw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je jouw werkelijke streek van herkomst verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt jij bijgevolg niet aannemelijk dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over jouw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of jij afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat jouw verklaringen over jouw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van jouw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat jij hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd in de verzoeken van jouw ouders. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jouw ouders afgelegde verklaringen en de door jouw ouders overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in zowel in hun als in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Kortom, gezien jouw ouders in hun vorige en dus ook jullie aanvragen (gezien jullie zich toen als minderjarigen op de annex van jullie ouder bevonden) geen zicht gaven op hun reële verblijfsituatie voor hun vertrek naar België, kan het CGVS ook in jullie hoofde om dezelfde reden niet besluiten dat er in jou hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Er werden geen elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie reële verblijfsituatie voor jullie vertrek naar België.

De overige feiten die jullie aanhalen zijn bovendien niet van dien aard dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en dus zouden kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Zo haalde jouw moeder aan dat er geen onderwijs voorhanden zou zijn voor jullie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd of er dan helemaal geen scholen zouden zijn, antwoordt zij van wel maar dat deze niet goed zouden zijn (CGVS 18/21389D, p. 4). Hierdoor geeft zij zelf aan dat jullie niet de toegang tot onderwijs zou ontzegd worden in Afghanistan, en beperkt zij zich tot een persoonlijke beoordeling van de kwaliteit van dit onderwijs. Dat dit onderwijs van een andere kwaliteit zou zijn dan het Belgische onderwijs, kan op zich geen reden zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Verder haalde jouw moeder aan dat meisjes verdoofd en ontvoerd worden op weg van en naar school (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd hoe zij dit weet, komt ze niet verder dan dat ze Afghaan is en natuurlijk op de hoogte is van de situatie daar (CGVS 18/21389D, p. 4). Hiermee beperkt ze zich tot een louter blote bewering die ze geenszins kan staven met enige concrete indicaties. Gevraagd of er enige reden is waarom jullie in Afghanistan persoonlijk gevisieerd zouden kunnen worden om ontvoerd te worden, verbinden jouw ouders dit aan de vijandschap die jullie vader had in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 11). Hierover moet worden beklemtoond dat de vorige verzoeken van jullie ouders door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in uw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Daarnaast werd door jouw ouders aangehaald dat jullie uitgehuwelijkt zouden kunnen worden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 10). Hierover moet ten eerste aangehaald worden dat jouw moeder deze vrees bij het CGVS niet eens spontaan vermeldde wanneer haar gevraagd werd naar wat ze allemaal vreesde voor haar kinderen in Afghanistan, maar pas aanhaalde wanneer gepraat werd

over de huwelijken van haar en familieleden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat zij dit pas daar vermeldt, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Jouw moeder verklaart dat zij vreest dat jullie zouden uitgehuwelijkt worden gezien dit de cultuur is in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9). Volgens jouw vader zijn het de stammen die beslissen over dergelijke zaken in Afghanistan (Verklaring CGVS, vraag 5). Jouw moeder blijkt echter niet eens te weten van welke stam zij zelf of jouw vader afkomstig is (CGVS 18/21389D, p. 5). Dat zij hier niet van op de hoogte is, maakt het weinig waarschijnlijk dat de stammen een grote invloed hadden op haar leven in Afghanistan, wat het ook weinig aannemelijk maakt dat zij dit wel zouden hebben op dat van jullie in Afghanistan. Verder haalde jouw moeder aan dat het jouw vader zelf was, die haar uitkoos en destijds ten huwelijk vroeg (CGVS 18/21389D, p. 7). Ze vertelde dat het haar ouders waren die de uiteindelijke beslissing maakten en dat ze akkoord gingen omdat jouw vader een goede match voor haar zou geweest zijn. Indien zij hierover een andere mening zouden gehad hebben, dan hadden ze zijn aanzoek geweigerd (CGVS 18/21389D, p. 8). Jouw moeder zou bovendien twee zussen hebben die nog steeds ongehuwd zijn, namelijk W. en B. (CGVS 18/21389D, p. 8). Reeds veel mensen zouden de hand komen vragen zijn van W., maar zij ging hier niet mee akkoord en de ook haar ouders niet, waardoor ze nog steeds vrijgezel is (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat deze tantes nog steeds single zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de druk die daar op jullie zou liggen om te huwen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder over zowel haar eigen huwelijk als de situatie van haar zussen dat het de ouders zijn die de doorslaggevende stem hebben bij het uithuwelijken van hun dochters. Hierdoor is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie gedwongen zouden worden te huwen in Afghanistan indien jullie ouders daar zelf niet mee akkoord zouden zijn. Wanneer jouw moeder hierop gewezen wordt, haar gevraagd wordt of jouw ouders hier dan niets zouden kunnen tegen in brengen indien zij dit niet zouden willen, stelt zij dat dit niet kan omdat deze mensen machtig zijn (CGVS 18/21389D, p. 10). Gevraagd over welke mensen zij het dan heeft, blijkt ze geen idee te hebben, waardoor ook deze uitspraak allesbehalve kan uitklaren om welke reden jullie ouders hierin niet de overmacht zouden hebben (CGVS 18/21389D, p. 10). Jouw vader verbindt het gedwongen huwelijk in jullie hoofde dan weer aan de vijandschap die hij had in Afghanistan, en die ertoe zou leiden dat jullie als bruid gegeven zouden worden aan de tegenpartij (CGVS 18/21389D, p. 10). Hier moet opnieuw beklemtoond worden dat het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in jouw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dan ook dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De opmerkingen die jullie ouders na het ontvangen van de kopie van de notities van jullie persoonlijk onderhoud indienden (zie administratief dossier, groene map), kunnen niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Zij spreken zich namelijk enkel uit over elementen die te maken hebben met de vijandschap die uw vader zou hebben in Afghanistan, en die zoals hierboven reeds meermaals aangehaald reeds in het verleden ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.6.3. Ten aanzien van Y.N. (hierna: derde verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zouden afkomstig zijn uit Laghman. Je bent geboren op 4 juli 2012.

Op 2 juni 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw ouders verklaarden afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. In 2011 huwden zij, waarna zij in het dorp Charbagh, in het district Qarghayi, provincie Lagman verbleven tot augustus 2015. Ze verlieten toen Afghanistan omdat jouw moeder problemen kende met de taliban nadat ze op vraag van een ngo een school had opgericht in Charbagh. Jouw vader stelde geen persoonlijke problemen te hebben in Afghanistan. Voor dit verzoek werd op 14 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geen geloof gehecht aan de (recente) herkomst van jouw ouders uit Laghman en hun beweerde

vluchtmotieven. Er werd eveneens gesteld dat jullie over een veilig verblijfsalternatief beschikten in Jalalabad. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). De RvV bevestigde de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) genomen beslissing op 22 maart 2016.

Op 20 april 2016 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 23 juni 2016 werden hun verzoeken in overweging genomen door het CGVS. Jouw ouders verklaarden dat ze tijdens hun eerste verzoek gelogen hadden over jullie reële verblijfssituatie voor jullie komst naar België en over jullie vluchtmotieven. Jouw vader verklaarde dat hij meer dan twintig jaar in Pakistan woonde nadat zijn vader als commandant van de Jamiat-partij en voordien van de Harakat-partij vermoord werd door zijn vijanden en zijn familie moest vluchten. Hij stelde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat deze vijanden zijn familie nog altijd met de dood bedreigden. Getuige hiervan de moord op zijn broer J. in 2010 in Jalalabad toen hij er voor zaken op bezoek was. Een vriend van de familie, M.H., werd eveneens vermoord door de taliban in Laghman. Jouw vader stelde verder dat hij in Pakistan altijd in de problemen kwam met de politie en vreesde bij terugkeer naar Pakistan dat de autoriteiten hem terug naar Afghanistan zouden sturen. Jouw moeder stelde dat de problemen die ze in Afghanistan gehad zou hebben, zoals aangehaald in haar eerste verzoek, verzonnen waren en dat ze bij terugkeer problemen vreest met de vijanden van jouw vader. Op 31 januari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun beweerde problemen in Afghanistan. Evenmin maakten zij hun beweerde lang en onafgebroken verblijf in Pakistan aannemelijk en boden zij zicht op de plaatsen waar ze verbleven voor hun komst naar België. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing op 28 maart 2017 bij de RvV. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 16 november 2017.

Op 8 december 2017 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden dit verzoek in te dienen omdat de RvV aangaf dat ze gelogen zouden hebben over het tijdstip van hun aankomst in België. Ze wensten hier aan toe te voegen dat ze niet meer exact wisten wanneer ze in Pakistan aankwamen, haalden aan dat ze analfabeten zijn en dat jouw vader zich baseerde op wat zijn moeder hem vertelde. Voorts haalde jouw vader zijn jeugdige leeftijd aan op het tijdstip van zijn verhuis naar Pakistan. Ze verklaarden bovendien te vrezen dat jouw grootmoeder en oom langs moederszijde Q.A., die volgens hun verklaringen nog in Pakistan verbleven, binnen afzienbare tijd zouden gerepatrieerd worden. Ze stelden tot slot vijanden te hebben in Afghanistan met banden bij de taliban en de overheid. Jouw moeder haalde aan wel in Kabul te kunnen wonen, maar stelde dat dit onmogelijk is voor jouw vader gezien zijn problemen. Op 23 januari 2018 besloot het CGVS hun derde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 8 februari 2018 dienden ze beroep in bij de RvV tegen deze beslissing. Dit beroep werd op 27 juni 2018 verworpen.

Op 23 augustus 2018 dienden jouw ouders een vierde verzoek in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw vader vroeg een werkvergunning zodat hij kon zorgen voor jullie familie en haalde aan dat jullie, de kinderen, momenteel niet naar school kunnen gaan. Verder verklaarde hij over veel grond en bezittingen te beschikken in Laghman maar dat hij daar niet kan terug keren. Hij verwees ook naar het leven van zijn broer en moeder, die in Pakistan verblijven en daar beledigd worden. Hij wierp op dat jullie noch naar Pakistan, noch naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van vijanden die wraak willen nemen en verklaarde zowel de autoriteiten als de taliban te vrezen. Hij gaf verder ook een vrees voor jullie, de kinderen, aan. Namelijk dat jonge meisjes verkracht zouden worden in Afghanistan. Ook in dit verband verwees hij naar de vrees voor zijn vijanden. Op 30 oktober 2018 besloot het CGVS hun vierde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Op 12 november 2018 dienden ze beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Op 2 april 2019 werd dit beroep verworpen.

Op 5 december 2018 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij vermelden zij dat jij niet terug kan naar Afghanistan omwille van de algemene situatie in Afghanistan, het feit dat daar geen onderwijs is, omdat meisjes daar gedood en ontvoerd zouden worden, omdat jouw vader vijanden heeft daar en omdat jullie daar uitgehuwelijkt zouden worden. Jij vermeldt zelf dat er oorlog is in Afghanistan, dat de mensen daar iedereen doden, dat je zag dat een meisje ontvoerd werd in Afghanistan en dat je gewoon graag in een huis wilt wonen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw ouders en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is.

De problemen die jullie zouden hebben in Afghanistan omwille van de vijandschap die jouw vader daar heeft (CGVS 18/21389D, p. 4, 10) werden reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS bij de vorige verzoeken van jouw ouders. De beslissingen van het CGVS werden bevestigd door de RvV en staan bijgevolg vast. Het louter herhalen van bovenstaande elementen tijdens jouw verzoek om internationale bescherming kan dan ook niets meer wijzigen aan deze beoordeling.

Jouw moeder verwees bovendien naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Hier moet nogmaals benadrukt worden dat jouw ouders in hun vorige verzoeken geen zicht gaven op hun reële verblijfssituatie voor hun vertrek naar België. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde regio van herkomst in Afghanistan noch aan hun langdurig en onafgebroken verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van hun vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over hun en daardoor dus ook de herkomst van hun kinderen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017**, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018**, pag. 1-, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan, met betrekking tot de vraag of jij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet jij enig verband met jouw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Jij bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met jouw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over jouw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

Door de gebrekkige medewerking van jouw ouders op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar jij voor jouw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je jouw werkelijke streek van herkomst verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt jij bijgevolg niet aannemelijk dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over jouw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of jij afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat jouw verklaringen over jouw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van jouw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat jij hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd in de verzoeken van jouw ouders. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jouw ouders afgelegde verklaringen en de door jouw ouders overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in zowel in hun als in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Kortom, gezien jouw ouders in hun vorige en dus ook jullie aanvragen (gezien jullie zich toen als minderjarigen op de annex van jullie ouder bevonden) geen zicht gaven op hun reële verblijfsituatie voor hun vertrek naar België, kan het CGVS ook in jullie hoofde om dezelfde reden niet besluiten dat er in jou hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Er werden geen elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie reële verblijfsituatie voor jullie vertrek naar België.

De overige feiten die jullie aanhalen zijn bovendien niet van dien aard dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en dus zouden kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Zo haalde jouw moeder aan dat er geen onderwijs voorhanden zou zijn voor jullie in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd of er dan helemaal geen scholen zouden zijn, antwoordt zij van wel maar dat deze niet goed zouden zijn (CGVS 18/21389D, p. 4). Hierdoor geeft zij zelf aan dat jullie niet de toegang tot onderwijs zou ontzegd worden in Afghanistan, en beperkt zij zich tot een persoonlijke beoordeling van de kwaliteit van dit onderwijs. Dat dit onderwijs van een andere kwaliteit zou zijn dan het Belgische onderwijs, kan op zich geen reden zijn tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus in uw hoofde. Verder haalde jouw moeder aan dat meisjes verdoofd en ontvoerd worden op weg van en naar school (CGVS 18/21389D, p. 4). Gevraagd hoe zij dit weet, komt ze niet verder dan dat ze Afghaan is en natuurlijk op de hoogte is van de situatie daar (CGVS 18/21389D, p. 4). Hiermee beperkt ze zich tot een louter blote bewering die ze geenszins kan staven met enige concrete indicaties. Gevraagd of er enige reden is waarom jullie in Afghanistan persoonlijk gevisieerd zouden kunnen worden om ontvoerd te worden, verbinden jouw ouders dit aan de vijandschap die jullie vader had in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 11). Hierover moet worden beklemtoond dat de vorige verzoeken van jullie ouders door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in uw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Daarnaast werd door jouw ouders aangehaald dat jullie uitgehuwelijkt zouden kunnen worden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9, 10). Hierover moet ten eerste aangehaald worden dat jouw moeder deze vrees bij het CGVS niet eens spontaan vermeldde wanneer haar gevraagd werd naar wat ze allemaal vreesde voor haar kinderen in Afghanistan, maar pas aanhaalde wanneer gepraat werd over de huwelijken van haar en familieleden in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat zij dit pas daar vermeldt, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Jouw moeder verklaart dat zij vreest dat jullie zouden uitgehuwelijkt worden gezien dit de cultuur is in Afghanistan (CGVS 18/21389D, p. 9). Volgens jouw vader zijn het de stammen die beslissen over dergelijke zaken in Afghanistan (Verklaring CGVS, vraag 5). Jouw moeder blijkt echter niet eens te weten van welke stam zij zelf of jouw vader afkomstig is (CGVS 18/21389D, p. 5). Dat zij hier niet van op de hoogte is, maakt het weinig waarschijnlijk dat de stammen een grote invloed hadden op haar leven in Afghanistan, wat het ook weinig aannemelijk maakt dat zij dit wel zouden hebben op dat van jullie in Afghanistan. Verder haalde jouw moeder aan dat het jouw vader zelf was, die haar uitkoos en destijds ten huwelijk vroeg (CGVS 18/21389D, p. 7). Ze vertelde dat het haar ouders waren die de uiteindelijke beslissing maakten en dat ze akkoord gingen omdat jouw vader een goede match voor haar zou geweest zijn. Indien zij hierover een andere mening zouden gehad hebben, dan hadden ze zijn aanzoek geweigerd (CGVS 18/21389D, p. 8). Jouw moeder zou bovendien twee zussen hebben die nog steeds ongehuwd zijn, namelijk W. en B. (CGVS 18/21389D, p. 8). Reeds veel mensen zouden de hand komen vragen zijn van W., maar zij ging hier niet mee akkoord en de ook haar ouders niet, waardoor ze nog steeds vrijgezel is (CGVS 18/21389D, p. 8). Dat deze tantes nog steeds single zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de druk die daar op jullie zou liggen om te huwen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder over zowel haar eigen huwelijk als de situatie van haar zussen dat het de ouders zijn die de doorslaggevende stem hebben bij het uithuwelijken van hun dochters. Hierdoor is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie gedwongen zouden worden te huwen in Afghanistan indien jullie ouders daar zelf niet mee akkoord zouden zijn. Wanneer jouw moeder hierop gewezen wordt, haar gevraagd wordt of jouw ouders hier dan niets zouden kunnen tegen in brengen indien zij dit niet zouden willen, stelt zij dat dit niet kan omdat deze mensen machtig zijn (CGVS 18/21389D, p. 10). Gevraagd over welke mensen zij het dan heeft, blijkt ze geen idee te hebben, waardoor ook deze uitspraak allesbehalve kan uitklaren om welke reden jullie ouders hierin niet de overmacht zouden hebben (CGVS 18/21389D, p. 10). Jouw vader verbindt het gedwongen huwelijk in jullie hoofde dan weer aan de vijandschap die hij had in Afghanistan, en die ertoe zou leiden dat jullie als bruid gegeven zouden worden aan de tegenpartij (CGVS 18/21389D, p. 10). Hier moet opnieuw beklemtoond worden dat het gegeven dat zij naar aanleiding van het huidige verzoek in jouw hoofde louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Om bovenstaande redenen kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

Ook de elementen die je zelf aanhaalde of vertelde, kunnen niet als afdoende beschouwd worden voor het toekennen van een internationale beschermingsstatus. Jouw verklaringen over de oorlog en het feit dat mensen daar gedood worden, vallen onder de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 18/21389, p. 4). Dit element werd hierboven reeds besproken. Ook over de ontvoering die je aanhaalde (CGVS 18/21389, p. 4), werd hierboven reeds gemotiveerd dat ook op deze basis niet kon over gegaan worden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde. Nog vertelde je dat je graag in een huis zou wonen (CGVS 18/21389, p. 4). Dat heeft op zich geen enkel verband met een eventuele vrees die u je koestert ten opzichte van Afghanistan en kan ook daarom niet als afdoende gezien worden voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dan ook dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De opmerkingen die jullie ouders na het ontvangen van de kopie van de notities van jullie persoonlijk onderhoud indienden (zie administratief dossier, groene map), kunnen niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Zij spreken zich namelijk enkel uit over elementen die te maken hebben met de vijandschap die uw vader zou hebben in Afghanistan, en die zoals hierboven reeds meermaals aangehaald reeds in het verleden ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroepen verzoeksters zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeksters vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting leggen verzoeksters een kopie neer van het verzoekschrift dat hun ouders bij de Raad hebben ingediend tegen de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die de commissaris-generaal op 4 november 2019 nam ten aanzien van het door hun ouders ingediend vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeksters stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeksters blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2. Op 2 juni 2015 dienen verzoeksters ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat zij door de taliban werden bedreigd omdat verzoeksters moeder een school had opgericht. Hun verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 oktober 2015 afgewezen. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 164 566 van 22 maart 2016 afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf in het dorp Charbagh in het district Qarghyani van de Afghaanse

provincie Laghman tot aan hun vertrek naar België en bijgevolg evenmin aan de door hen voorgehouden vluchtmotieven.

Op 20 april 2016 dienen verzoeksters ouders een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat de door hen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aangehaalde vluchtmotieven verzonnen waren en stellen dat verzoeksters vader gedurende 20 jaar in Pakistan verbleef nadat zijn vader omwille van zijn politieke activiteiten vijanden had gemaakt, die verzoeksters vader nog steeds zouden bedreigen. Hun verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2017 afgewezen. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 164 566 van 22 maart 2016 afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden problemen in Afghanistan met de vijanden van verzoeksters vader en omdat evenmin geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf in Pakistan voorafgaand aan hun komst naar België.

Op 8 december 2017 dienen verzoeksters ouders een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in hun verklaringen zoals afgelegd in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming en benadrukken enkele bijkomende elementen. Op 23 januari 2018 werd door de commissaris-generaal in hoofde van verzoeksters ouders een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 206 076 van 27 juni 2018 werd het beroep tegen deze beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen.

Op 23 augustus 2018 dienen verzoeksters ouders een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in hun verklaringen zoals afgelegd in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming en voegen enkele bijkomende elementen toe. Op 30 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal in hoofde van verzoeksters ouders een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 219 392 van 2 april 2019 werd het beroep tegen deze beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) verworpen.

Op 5 december 2018 dienen verzoeksters ouders in naam van verzoeksters een verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat verzoeksters niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie in Afghanistan, omdat daar geen onderwijs is, omdat meisjes er worden gedood en ontvoerd, omdat hun vader er vijanden heeft en omdat zij daar zouden worden uitgehuwelijkt. Derde verzoekster verklaart zelf dat er oorlog is in Afghanistan, dat de mensen daar iedereen doden, dat zij een meisje zag ontvoerd worden in Afghanistan en dat zij gewoon graag in een huis wilt wonen. Op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet verklaart de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de in naam van verzoeksters ingediende verzoeken om internationale bescherming onontvankelijk omdat (i) zij zich in hoofdzaak beroepen op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door hun ouders en waaromtrent reeds werd vastgesteld dat aan deze vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht; (ii) zij betreffende hun onderwijsmogelijkheden in Afghanistan niet verder komen dan het opwerpen van blote beweringen en het aanhalen van verklaringen in het verlengde van wat reeds ongeloofwaardig werd bevonden; (iii) zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zouden worden uitgehuwelijkt; en (iv) de door hen voorgelegde opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud slechts betrekking hebben op de vijandschap van hun vader in Afghanistan, hetgeen reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. In de bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekster wordt bovendien gemotiveerd dat de door haar aangehaalde vluchtmotieven op zich evenmin aantonen dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een nood aan internationale bescherming.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeksters er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

[...]

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

2.3.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op pertinente wijze motiveert dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° juncto artikel 57/7, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In hun verzoekschrift voeren verzoeksters aan dat hun ouders een brief van UNHCR voorlegden waarin hun verblijf in Pakistan wordt bevestigd. Zij menen dat de commissaris-generaal en de Raad met deze brief, die volgens hen “een zeer objectief bewijs” betreft, geen rekening hebben gehouden.

Dienaangaande merkt de Raad op dat, in zoverre verzoeksters verwijzen naar de brief van UNHCR die door hun ouders werd voorgelegd in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming, de Raad in zijn arrest nr. 195 150 van 16 november 2017 wel degelijk rekening heeft gehouden met deze brief:

“Bij een aanvullende nota van 24 oktober 2017 voegen verzoekers een brief waarin UNHCR aan hun raadsman informatie verstrekt met betrekking tot de registratie van verzoeker bij het regionale kantoor van UNHCR in Pakistan. Dient evenwel te worden vastgesteld dat dit document, wat de inhoud betreft, op verschillende punten niet in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken. Vooreerst is er de vaststelling dat verzoeker bij UNHCR geregistreerd staat als geboren op 1 januari 1984, daar waar hij voor de Belgische asielinstanties steeds heeft volgehouden op 28 mei 1985 te zijn geboren. Het argument dat er een fout zou zijn gebeurd bij de registratie in 2006 is, blijkt nergens uit en is zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, niet afdoende. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit de brief blijkt dat UNHCR fotokopieën werd bezorgd van twee PoR-kaarten, doch dat verzoeker slechts één kaart heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, zodat de vraag mag worden gesteld waarom hij ook de tweede kaart waarover hij klaarblijkelijk beschikt niet neerlegt in het kader van zijn asielprocedure. Volgens UNHCR is verzoeker houder van twee PoR-kaarten, een uitgegeven in 2006/2007 (met vervaldatum 31 december 2009) en een uitgegeven in 2010 (met vervaldatum 31 december 2015). Nochtans verklaarde verzoeker in totaal drie keer een PoR-kaart te hebben gekregen, in 2006, 2009 en 2012 respectievelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Er kan niet worden aangenomen dat de kaart die volgens UNHCR in 2010 werd uitgegeven en op 31 december 2015 zou zijn vervallen overeenstemt met de kaart die door verzoeker werd voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, aangezien hij verklaarde deze kaart eind 2011 of begin 2012 te hebben gekregen en ze volgens hem maar drie jaar geldig was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). De brief strookt op dit punt overigens niet met informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat PoR-kaarten met vervaldatum 31 december 2015 in de periode februari-juli 2014 werden uitgereikt. Tot slot stelt de Raad vast dat waar UNHCR bevestigt dat verzoeker in 1994 in Pakistan zou zijn aangekomen, verzoeker verklaarde pas na de dood van zijn vader tijdens de taliban-invasie in 1995 of 1996 te zijn vertrokken uit Afghanistan (stuk 14, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Dat verzoeker zich heeft vergist wat betreft het jaar en de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn vermoord en hij vervolgens zijn land van herkomst zou hebben verlaten, kan gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenissen niet worden aangenomen.”

In het kader van het derde (volgend) verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoeksters oordeelde de Raad dienaangaande in zijn arrest nr. 206 076 van 27 juni 2018 als volgt:

“Waar verzoekende partijen ter terechtzitting erop wijzen dat zij door UNHCR werden ondervraagd, wijst de Raad erop dat in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 195 150 van 16 november 2017 het volgende werd vastgesteld met betrekking tot een door hen aangebracht schrijven van UNHCR: “Bij een aanvullende nota van 24 oktober 2017 voegen verzoekers een brief waarin UNHCR aan hun raadsman informatie verstrekt met betrekking tot de registratie van

verzoeker bij het regionale kantoor van UNHCR in Pakistan. Dient evenwel te worden vastgesteld dat dit document, wat de inhoud betreft, op verschillende punten niet in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken. Vooreerst is er de vaststelling dat verzoeker bij UNHCR geregistreerd staat als geboren op 1 januari 1984, daar waar hij voor de Belgische asielinstanties steeds heeft volgehouden op 28 mei 1985 te zijn geboren. Het argument dat er een fout zou zijn gebeurd bij de registratie in 2006 is, blijkt nergens uit en is zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, niet afdoende. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit de brief blijkt dat UNHCR fotokopieën werd bezorgd van twee PoR-kaarten, doch dat verzoeker slechts één kaart heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, zodat de vraag mag worden gesteld waarom hij ook de tweede kaart waarover hij klaarblijkelijk beschikt niet neerlegt in het kader van zijn asielpcedure. Volgens UNHCR is verzoeker houder van twee PoR-kaarten, een uitgegeven in 2006/2007 (met vervaldatum 31 december 2009) en een uitgegeven in 2010 (met vervaldatum 31 december 2015). Nochtans verklaarde verzoeker in totaal drie keer een PoR-kaart te hebben gekregen, in 2006, 2009 en 2012 respectievelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Er kan niet worden aangenomen dat de kaart die volgens UNHCR in 2010 werd uitgegeven en op 31 december 2015 zou zijn vervallen overeenstemt met de kaart die door verzoeker werd voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, aangezien hij verklaarde deze kaart eind 2011 of begin 2012 te hebben gekregen en ze volgens hem maar drie jaar geldig was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). De brief strookt op dit punt overigens niet met informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat PoR-kaarten met vervaldatum 31 december 2015 in de periode februari-juli 2014 werden uitgereikt. Tot slot stelt de Raad vast dat waar UNHCR bevestigt dat verzoeker in 1994 in Pakistan zou zijn aangekomen, verzoeker verklaarde pas na de dood van zijn vader tijdens de taliban-invasie in 1995 of 1996 te zijn vertrokken uit Afghanistan (stuk 14, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Dat verzoeker zich heeft vergist wat betreft het jaar en de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn vermoord en hij vervolgens zijn land van herkomst zou hebben verlaten, kan gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenissen niet worden aangenomen." (eigen onderlijning).

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Dat de biometrische gegevens van verzoeker overeenkomen met de PoR-kaarten wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen en evenmin aan de vaststellingen dat (i) geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging vanwege de vijanden van zijn vader, en (ii) verzoekster geen vrees voor vervolging omwille van eigen feiten aantoonde vermits zij toegeeft in het verleden gelogen te hebben over haar voorgehouden vrees voor de Taliban."

In de aan het arrest nr. 219 392 van 2 april 2019 onderhavige beschikking oordeelde de Raad dienaangaande bovendien als volgt:

"Ofschoon verzoekers in hun verzoekschrift zelf aangeven dat ze er zich van bewust zijn dat de brief van het UNHCR d.d. 23 oktober 2017 niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering (verzoekers hebben deze brief immers reeds neergelegd in het kader van hun eerste volgend verzoek), steken verzoekers toch een gans betoog af met betrekking tot die bewuste brief. De Raad is echter niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekers aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker menen, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige derde volgend verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd dat de door verzoekers bijkomende verklaringen en nieuw bijgebrachte documenten hun kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Het hoeft geen betoog dat een loutere opsomming van alle documenten die zij in het kader van hun vorige verzoeken hebben neergelegd, de gedane vaststellingen in het kader van zowel hun vorige verzoeken als hun huidig verzoek, in een ander licht vermogen te stellen."

Gelet op het voorgaande kunnen verzoeksters bezwaarlijk op ernstige wijze voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de brief van UNHCR die hun ouders reeds voorlegden in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeksters verder in hun verzoekschrift stellen als volgt: “*Ten tweede menen verzoeker dat ze als meisje vandaag het risico lopen om naar het land van herkomst terug te keren*”, laten zij na *in concreto* te duiden over welk risico zij het hebben ingeval van een terugkeer naar hun land van herkomst. Hoe dan ook bevestigen zij dat de commissaris-generaal de risico’s in hun hoofde ingeval van terugkeer naar Afghanistan helemaal heeft onderzocht waar zij immers vervolgens stellen als volgt: “*Verweerster heeft helemaal de terugkeermogelijkheid in dit specifieke geval onderzocht.*” Waar zij verder in hun verzoekschrift stellen als volgt: “*Ze zijn schoolgaande kinderen en ze menen dat de situatie van meisje in Afghanistan niet veilig is. Vooral recht op onderwijs.*”, komen zij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon en die dan ook niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun hoofde *in concreto* aannemelijk te maken en/of om de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters werden bijgestaan door hun ouders en een advocaat. Wanneer verzoeksters werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werden zij bijgestaan door hun ouders en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris (thans: de Minister) er in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeksters minderjarig zijn en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hen van toepassing is. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag betreffende status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Met betrekking tot het bij het verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad (stuk 2) dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Dat verzoeksters’ ouders intussen een beroep zouden hebben ingediend tegen de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die de commissaris-generaal op 4 november 2019 ten aanzien van hun ouders nam (rechtspiegingsdossier, stuk 9) doet geen afbreuk aan wat hiervoor werd vastgesteld in het kader van de behandeling van het beroep dat verzoeksters hebben ingediend tegen de bestreden beslissingen. Beide moeten immers volledig los van elkaar worden gezien.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/7, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER